

Sygn. akt I C 601/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2013 roku

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie - Koźlu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Anna Lipnicka

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Chudzik

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2013 r. na rozprawie sprawy

z powództwa **W. S.**

przeciwko **T. K.**

o zapłatę

powództwo oddała.

Zarządzenie:

1. odnotować wyrok,
2. odpis wyroku doręczyć powodowi z pouczeniem za pośrednictwem Dyrektora AŚ w K-K.,
3. zwrócić akta karne do Wydziału II Karnego tut. Sądu,
4. kal. 21 dni.

K., dnia 30 stycznia 2013 roku

sygn. akt I C 601/12

UZASADNIENIE

Powód W. S., wystąpił z powództwem o zasądzenie od pozwanej T. K. odszkodowania w wysokości 70.000 zł, a to w związku z fałszywym pomówieniem przez w/w powoda o przestępstwo w sprawie sygn. akt II K 653/10. Jednocześnie powód wskazał, że całą dokumentację związaną ze sprawą, przekaże w trakcie rozprawy sądowej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przed Sądem Rejonowym w Kędzierzynie-Koźlu toczyło się postępowanie w sprawie sygn. akt II K 653/10 o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i 157 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 13 lutego 2012r. Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu uznał oskarżonego W. S. za winnego tego, że w dniu 27 kwietnia 2010 r. w K., w mieszkaniu przy ulicy (...), przemocą w postaci duszenia za szyję, bicia pięściami po twarzy i przytrzymywania za ręce, spowodował u T. K. obrażenia ciała w postaci zasinienia oraz stłuczenia okolicy lewego łuku brwiowego i lewej powieki oka oraz otarcia skrzydełka nosa po stronie lewej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwające nie dłużej niż siedem dni, jednocześnie zmuszając pokrzywdzoną przytrzymywaniem za ręce do znoszenia bicia i nie opuszczania mieszkania, przy czym czynu

tego dopuścił się w ciągu 5 lat, po odbyciu kary co najmniej 1 roku pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 25 lutego 2005 r., sygn. akt II K 26/05, na karę łączną 7 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, obejmującą m.in. karę jednostkową 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczoną na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 18 lipca 2001 r., sygn. akt II K 1112/99, za umyślne przestępstwo podobne z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., oraz karę jednostkową 4 lat pozbawienia wolności, orzeczoną na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 17 kwietnia 2002 r., sygn. akt II K 683/00, za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., którą to karę łączną odbywał w okresie od 7.05.2002 r. do 25.09.2008 r. z zaliczeniem poprzednich okresów pozbawienia wolności, tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. i art. 191 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i wymierzył mu za ten czyn na podstawie art. 191 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 w zw. z art. 64 § 2 k.k. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 13 lutego 2012r. Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu sygn. II K 653/10 uniewinnił oskarżonego W. S. od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

/Dowód: Wyrok z dnia 13 lutego 2012r. sygn. II K 653/10 - Karta 706 Tom IV/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zgłoszone w niniejszej sprawie przez powoda W. S. nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę zgłoszonych w niniejszej sprawie roszczeń stanowi przepis art. 448 k.c., który stanowi, iż „W razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia”. A zatem do bezspornych przesłanek odpowiedzialności na podstawie art. 448 k.c. zalicza się: naruszenie dobra osobistego, powodujące szkodę niemajątkową oraz związek przyczynowy między tym naruszeniem a szkodą niemajątkową, która spowodowana jest naruszeniem. Nadto w judykaturze przeważa stanowisko, że przesłanką przyznania świadczeń przewidzianych w art. 448 k.c. (obu roszczeń objętych jego treścią) jest wina sprawcy naruszenia dobra osobistego – zarówno umyślna, jak i nieumyślna, w tym nawet culpa levissima, czyli podstawą tej odpowiedzialności jest nie tylko bezprawne, ale także zawinione działanie sprawcy naruszenia dobra osobistego.

Analizując w pierwszej kolejności zgłoszone przez powoda W. S. roszczenie pod kątem przytoczonych wyżej norm, stwierdzić należy, iż brak jest w w/w roszczeniu naruszenia dobra osobistego. Art. 23 k.c. niejako definiuje pojęcie dobra osobistego: ”Dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach”. Powód nie wskazuje, jakie dobro osobiste zostało według niego naruszone. Wskazuje jedynie na fałszywe pomówienia o przestępstwo w sprawie sygn. akt II K 653/10, które podczas przesłuchania precyzuje jako przestępstwo z art. 197 § 1 k.k., które jako przestępstwo prawnokarne nie podlega ocenie sądu cywilnego.

Nie ulega wątpliwości, iż w postępowaniu niniejszym, jak w każdym procesie cywilnym, obowiązuje zasada wyrażona w art. 6 k.c. Przepis ten stanowi, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a zatem statuuje zasadę rozkładu ciężaru dowodu w procesie. Ustawodawca przerzuca odpowiedzialność za wynik postępowania dowodowego, a tym samym często całego procesu na strony postępowania sądowego. Oznacza to, że powód żądając zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę naruszenia dobra osobistego, winien wykazać w sposób jednoznaczny jakie dobro osobiste zostało naruszone oraz jaka wynika stąd szkoda. Nadto dla zasądzenia świadczeń z art. 448 k.c. nie jest wystarczające ustalenie bezprawności naruszenia dobra osobistego, ale konieczne jest również ustalenie działania zawinonego. Odpowiedzialność naruszcyciela zależna jest od wykazania jego winy. Powód nie wykazał żadnej z przesłanek statuujących art. 448 k.c.

Pozwana T. K. była pokrzywdzoną w sprawie II K 653/10. Pozwana wykonywała swoją procesową rolę pokrzywdzonej w granicach prawa. Niewątpliwie powód spowodował u pozwanej obrażenia ciała w postaci zasinienia oraz stłuczenia okolicy lewego łuku brwiowego i lewej powieki oka oraz otarcia skrzydełka nosa po stronie lewej stosując przemoc. Pozwana miała prawo nie zdawać sobie sprawy z rzeczywistych motywów działania powoda i wykonując procesową rolę pokrzywdzonej mogła zarzucić powodowi usiłowanie przestępstwa, które w jej ocenie, miało miejsce.

Kierując się treścią powyższych rozważań, uznać należy, iż powództwo wytoczone przez W. S., podlega oddaleniu. Z tego względu orzeczono jak w sentencji wyroku.